

VERA V JEZUSA KRISTUSA NI ŠALA.

Vera je nekaj zelo resnega, je pohujšanje. Pohujšanje je v tem, da je Bog postal eden izmed nas. In da je umrl na križu: to je pohujšanje, pohujšanje križa. Križ je še vedno pohujšanje. A edina varna pot je pot Jezusovega križa. **Prosim vas, ne razredčite vere v Jezusa Kristusa!** Poznamo razredčen pomarančni sok, razredčen jabolčni sok, razredčen bananin sok, a prosim vas, ne pijte razredčenega »verskega soka«. Vera je celota, vere ne redčimo! To je vera v Jezusa. To je vera v Božjega Sina, ki je postal človek, ki me ljubi in je umrl zame.

VSI IMAMO
V SRCU KANČEK
NEVERE. RECIMO
GOSPODU:
**»VERUJEM!
POMAGAJ MOJI
NEVERI!«**

ČE SMO RESNIČNO
ZALJUBLJENI
V KRISTUSA
IN ČE ČUTIMO,
KAKO NAS LJUBI,
**SE BO NAŠE SRCE
VŽGALO S TAKŠNIM
VESELJEM, DA GA
BODO DELEŽNI VSI
LJUDJE OKOLI NAS.**

A

kakšno je to veselje? Je to živahnost? Ne, to ni ista stvar. Živahnost je dobra, prav je, da smo razigrani. A veselje je nekaj drugega. Ni odvisno od trenutnih razlogov, ampak je nekaj globljega. **Veselje je Gospodov dar. Napolnjuje nas od znotraj. Je kot maziljenje Svetega Duha.** Kristjan mora imeti vesel obraz in se ne sme držati kot kisle kumara.

NAŠE VESELJE SE NE PORAJA IZ POSEDOVANJA OBILICE STVARI,

temveč se porodi iz tega, da smo srečali osebo, Jezusa, ki je med nami.

Vemo, da z njim nismo nikoli sami, tudi v težkih trenutkih, tudi ko se na poti življenja pojavijo problemi in ovire, ki se zdijo nepremagljive. In teh je vedno dovolj! Spremljamo Jezusa, hodimo za njim, predvsem pa vemo, da nas on spremlja in da nas vzdigne na ramena. In v tem je naše veselje, ki ga moramo prinašati v naš svet.

**EN MOŠKI
IN ENA ŽENSKA,
ENO SAMO TELO,
ENO SAMO ŽIVLJENJE.**

To je resnična poklicanost, ki tako kot duhovništvo in posvečeno življenje terja pogum. Kristjana, ki se poročita, sta kristjana, ki sta v svoji ljubezenski zgodbi prepoznala Gospodov klic k temu, da iz dveh oseb, moškega in ženske, tvorita eno samo telo, eno samo življenje.. **Zakrament svetega zakona to ljubezen ovije z Božjo milostjo in jo ukorenini v Bogu samem.** Gotova tega daru in tega klica se lahko varno in brez strahu podata na pot, skupaj se lahko soočita z vsem.

**VSI ZAKONCI SE
SOOČAJO S TEŽKIMI
TRENUTKI,
A IZKUŠNJE KRIŽA
LAHKO POT LJUBEZNI
LE ŠE OKREPIJO.**

Pri cerkvenem obredu ženin in nevesta izrečeta obljubo: *»Obljubljam, da ti bom zvest v sreči in nesreči, v bolezni in zdravju, da te bom ljubil in spoštoval vse dni svojega življenja«*. Mladoporočenca v tistem trenutku še ne vesta, kaj se bo zgodilo, ne vesta, kakšno veselje in bolečine ju čakajo. Odrineta, kakor Abram, in gresta skupaj na pot.

To je zakon! Odriniti in hoditi skupaj, z roko v roki, zaupajoč se v veliko Gospodovo roko. Z roko v roki, vedno in za vse življenje!

**NE OZIRAJTE SE NA
KULTURO ZAČASNEGA,
KI NAM ŽIVLJENJE
RAZDROBI NA KOŠČKE!**

Stem zaupanjem v Božjo zvestobo se lahko brez strahu in odgovorno soočita z vsem. Krščanska zakonca nista navilna, poznata težave in nevarnosti življenja, a kljub temu se ne bojita prevzeti svoje odgovornosti pred Bogom in družbo. Ne bežita, se ne osamita in se ne odpovesta svojemu poslanstvu, ustvariti družino in roditi otroke. »Toda danes, oče, je težko ...« Seveda, težko je. Ravno zato je potrebna milost, milost, ki jo da zakrament. **Zakramenti niso okras življenju: (»Oh, kako lepa poroka, kako lep obred, kako lepo praznovanje ...!«).** To ni zakrament, to ni milost zakramenta. To so samo okraski. Milost ni zato, da nam okraši življenje, ampak da nas v življenju naredi močne, pogumne, da gremo lahko naprej, da se ne bi izolirali, ampak šli vedno skupaj. Kristjana se poročita z zakramentom zato, ker vesta, da ga potrebujeta. Potrebujeta ga, da ostaneta povezana in da lahko izpolnita svoje starševsko poslanstvo. »V sreči in nesreči, v boleznih in zdravju«. Tako rečeta ženin in nevesta med zakramentom. V zakonu tudi molita, tako skupaj, kakor z vso skupnostjo. Zakaj? Zato, ker se tako dela? Ne! To delata, ker to potrebujeta za dolgo pot, ki jo morata prehoditi skupaj. To je dolga pot, vendar ne po koččkih, traja vse življenje. **Da bosta hodila skupaj v zaupanju, v vsakodnevem medsebojnem sprejemanju in si vsakodnevno odpuščala, potrebujeta Jezusovo pomoč! Zelo pomembno je, da si znamo v družinah odpuščati, saj imamo vsi napake, vsi. Včasih počnemo stvari, ki niso dobre in druge prizadenejo.**

Ko v družini pogrešimo, potrebujemo pogum, da se opravičimo. Pred nekaj tedni sem na tem trgu rekel, da če hoče neka družina iti naprej, mora uporabljati tri besede. Želim jih ponoviti. Tri besede: smem, hvala in oprosti. Tri ključne besede. Za dovoljenje prosimo, da v družini nismo vsiljivi. »Smem to storiti? Ti je v redu, če to storim?«, torej s tonom prošnje za dovoljenje. Recimo hvala, hvala za ljubezen! Toda, povej mi, kolikokrat ti rečeš hvala svoji ženi in ti svojemu možu? Koliko dni mine, ne da bi izgovorili to besedo: »Hvala« ...

3 KLJUČNE BESEDE: **SMEM? HVALA. OPROSTI.**

In zadnja je: oprosti. Vsi pogrešimo in včasih je v družini, v zakonu kdo užaljen, včasih, kot pravim, letijo krožniki, izrečene so težke besede ... Toda prisluhnite temu nasvetu: naj ne mine dan, ne da bi se prej pobotali. V družini je potrebno vsak dan obnoviti mir, a ne gre brez opravičila. »Oprosti mi«. S tem se začne na novo. »Smem, hvala, oprosti.« V družini uporabljajmo te besede in vsak dan si odpuščajmo! ●

PREPIRAJTA SE,
KOLIKOR HOČETA.
ČE LETIJO KROŽNIKI, NAJ.
**VENDAR PA NIKOLI
NE KONČAJTA DNEVA,
NE DA BI SKLENILA
PREMIRJE. NIKOLI!**

Mislim na poročene pare, ki se po toliko letih ločijo. »Ne razumeva se več, odtujila sva se drug drugemu.« Morda nista znala pravočasno prositi za odpuščanje. Morda nista znala pravočasno odpustiti. Mladoporočencem vedno dam naslednji nasvet: »*Prepirajta se, kolikor hočeta. Če letijo krožniki, naj. Vendar pa nikoli ne končajta dneva, ne da bi sklenila premirje. Nikoli!*« Če se zakonca naučita reči: »*Odpusti mi prosim, bil sem utrujen,*« ali storiti isto z drobnim dejanjem, zavlada mir in življenje se nadaljuje. To je lepa skrivnost, ki obvaruje pred bolečimi ločitvami. Kako pomembno je hoditi skupaj, ne pa bežati v prihodnost ali nostalgичno zreti v preteklost. In med to hojo se družina pogovarja, se spoznava, si pripoveduje zgodbe, veruje.

TRPIM, KADAR VLOGA ŽENSKE V CERKVI NI SLUŽENJE, AMPAK SUŽNOST.

Potrebno je razširiti prostorja, v katerih bo imela navzočnost žena večji vpliv na Cerkev. Bojim se rešitve »možače v kri-lu«, kajti ženska je drugačna kot moški. Razprave o vlogi žene pa pogosto navdihuje mačistična ideologija. Žene postavljajo globoka vprašanja, s katerimi se je treba soočiti. Cerkev ne more biti to, kar je, brez žene in njene vloge. Žena je za Cerkev nepogrešljiva. Marija, se pravi žena, je pomembnejša od škofov. To pravim, ker ne smemo pomešati vloge z dostojanstvom. Potrebno je torej bolj poglobiti lik žene v Cerkvi. Potrebno je stori-ti več za oblikovanje poglobljene teologije žene. Ko bomo naredili ta korak, bomo mogli bolje razmišljati o vlogi žene v Cerkvi. **Ženski genij je nujen tam, kjer se sprejemajo pomembne odločitve.** Danes je izziv prav v tem: razmisliti o posebnem mestu žene na odgo-vornih položajih v Cerkvi.

Kot vidimo, so bile prve priče tega dogodka (Kristusovega vstajenja) žene. Navsezgodaj so se podale h grobu, da bi mazilile Jezusovo telo in našle so prvo znamenje: prazen grob. Sledi srečanje z Božjim glasnikom, ki oznani: »*Jezusa Nazarečana, Križanega, ni tukaj, vstal je.*« Žene vodi ljubezen in to oznanilo znajo sprejeti z vero: verujejo in oznanilo nemudoma posredujejo naprej, ne zadržijo ga zase. Veselja ob novici, da je Jezus živ, upanja, ki napolnjuje srca, ne morejo potlačiti. Enako bi moralo

ŽENE VODI LJUBEZEN.

veljati za nas. Veseli smo, da smo kristjani! Verujemo v Vstalega, ki je premagal zlo in smrt! Imejmo pogum, da stopimo ven in poneseemo to veselje in to luč na vse kraje našega življenja! Kristusovo vstajenje je naša največja gotovost, je najdragocenejši zaklad! Kako vendar ne bi delili z drugimi tega zaklada, te gotovosti! Ni namenjen samo nam, temveč da ga dajemo naprej, da ga delimo z drugimi. To je naše pričevanje. Še drugi vidik. Pri izpovedovanju vere v Novi zavezi so kot pričevalci vstajenja navedeni samo moški, apostoli, ne ženske. Po judovski postavi v tistem času ženske in otroci namreč niso mogli biti verodostojni in zaupanja vredni pričevalci. **V evangelijih pa imajo ženske primarno, temeljno vlogo.**

To dejstvo govori v prid zgodovinski vstajenja: če bi šlo za izmišljen dogodek, bi v kontekstu tedanjega časa ne bil vezan na pričevanje žensk. Vendar pa evangelisti preprosto poročajo, kaj se je zgodilo: žene so prve pričevalke. Vidimo, da Bog ne izbira po človeških kriterijih: prve priče Jezusovega rojstva so pastirji, preprosti in ponižni ljudje; **prve priče vstajenja pa so ženske. In to je lepo.** To je tudi poslanstvo žensk, mater in žensk nasploh. Pričevati otrokom, vnukom, da Jezus živi, da je vstal od mrtvih. Matere in žene, nadaljujte s tem pričevanjem! Bogu

je pomembno naše srce, da smo odprti zanj, da mu zaupamo kot otroci. Ob tem se lahko spomnimo na to, kako so ženske v Cerkvi vedno imele in imajo tudi danes posebno vlogo odpiranja vrat Gospodu, hoje za njim in pričevanja o njegovem obličju, kajti **pogled vere vedno potrebuje preprost in globok pogled ljubezni. Apostoli in učenci imajo več težav z verovanjem. Žene ne.** Peter teče do groba, a se pred praznim grobom ustavi. Tomaž se mora s svojimi rokami dotakniti Jezusovih ran. Tudi za nas je na poti veri pomembno, da vemo in čutimo, da nas Bog ljubi in da se ga ne bojimo ljubiti. Vera se izpoveduje z usti in s srcem, z besedo in z ljubeznijo. ●

**VSAK SPLAVLJENI OTROK,
VSAK STAR, BOLAN
ALI UMIRAJOČ ČLOVEK
JE KRISTUSOV OBRAZ!**

